

grundig Drøftelse, for at der kan opnaaes en bekvemmere og mindre bekostelig Form derfor end den, der for Tiden haves.

Justitsministeren: Jeg skal i Anledning af de Utringer, som bleve fremsatte af den sidste ærebe Tale, blot bemærke, at det allerede for længere Tid siden er blevet sat i Væbørgelse at faae oprettet en saakaldet Lovtidende, hvori man vilde samle alle den Slags Gjenstande, som det ærebe Medlem berørte, og at der, saasnart Tiden tillader det, strax vil paany blive taget fat paa denne Sag. Jeg haaber, at det da vil lykkes at bringe den til et Resultat, saa at de Dnsfer, der i saa Henseende kunne næres, i en nær Fremtid vilde kunne blive opfyldte.

Hjerring: Jeg skal blot bemærke, at der i Finantsloven for indseende Aar paa den Costo, hvorom der her er Tale, findes bevilget en Sum af 500 Rbd. til Udarbejdelsen af et saadant Register som det af den ærebe Landsthingsmand (Sønne) omtalte. Der kan altsaa, antager jeg, ikke være Tvivl om, at et saadant Register er under Udarbejdelse, om det end ikke er færdigt endnu.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

§ 8 (see Tillæg A, Sp. 1403 ff.)
eenstemmig vedtoges med 44 Stemmer.

Deretter fattes § 9 under Forhandling.

Da Ingen begjærede Ordet, gif man til Afstemning, hvorved:

§ 9 (see Tillæg A, Sp. 1429 ff.)
eenstemmig vedtoges med 44 Stemmer.

Derneft fattes § 10 under Forhandling.

Ploug: Jeg erkjender, at da det er blevet nødvendigt at foretage Finantsloven, om jeg saa maa sige, i Galop . . .

Formanden: Jeg vilde ønske, at det ærebe Medlem havde valgt et andet Udtryk.

Ploug: Om Forlæbelse; jeg tilføiede dog: „om jeg saa maa sige“. Jeg vilde kun bemærke, at det under Trykket heraf vel ikke vil være rigtigt at gaae ind paa Enkeltheder; men jeg vil dog gjerne henlede Thingets Opmærksomhed paa et Par Punkter under Budgettet for Ministeriet for Kirke- og Underviisningsvæsenet.

Det kongelige Theaters Forhold have saavel i det andet Thing, som ved Sagens første Behandling her, været paa Bane, men, som mig synes, paa en mindre tilfredsstillende Maade. Man synes at have betragtet Theatret fra flere forskjellige Standpunkter, deels som en reen Luxus, deels som en communal Anstalt, af Forholdet til hvilken det var høist ønskeligt, at Staten snarest muligt kom ud. Heri kan jeg nu paa ingen Maade være enig. Efter min Mening er Theatret en Anstalt, som fuldkommen forskjener saavel Statens Bestyrelse som dens Understøttelse: det er nødvendigt for vor Digtkunst og Litteratur; det er ligesaa nødvendigt for at der skal være Digtkunst heri Landet, som Kunstacademiet er nødvendigt, for at vi skulle have Maler- og Billedhuggerkunst; det vilde være et stort Tilbagestrid i vor hele Udvikling, dersom vi paa eengang vilde kaste Theatret fra os og henvise det alene til den private Industri, thi den private Industri kan være meget god for sig, men, naar den skal sørge for Gjenstande af den Art, hvorom der her er Tale, viser det sig alfor ofte, at den kun sørger slet derfor; en Henviisning af Theatret til den private Industri vilde medføre en Nedgang og Fordærvelse af Smagen, hvoraf man ogsaa vilde kunne spore Følgerne nede i de Classer, hvorfra man nu betragter Theatret med mindre gunstige Øine. Det er derfor min fulde Overbeviisning, at Staten, ingeninde hverken kan eller bør give Theatret ud af sine Hænder, men at det derimod bør søge at skaffe det en saa dygtig Bestyrelse og iøvrigt lade det faae saa frie Hænder som muligt. Vil man derimod reise et andet Spørgsmaal med Hensyn til Theatret, vil jeg komme de Herrer, der